

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Iacobi Bidermani E Soc. Iesv Ignativs Sive De Vita Et
Gloria S. Ignatii Loiolæ Soc. Iesv Conditoris Libri Tres**

Bidermann, Jakob

Antuerpiae, 1635

Iter Ierosolymam. Cap. IV.

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10788217-5

apud animum suum institit, quî in consuetudinem, vi morbi intermissam, postliminiò rediret; pergeretque in corpore exercendo pericula vilia habere.

25. Sed ingentibus animis vires obnuntiabant. Nam continuò eâdem inualetudine secundum tertiumque pessum datus, atque à stomachi presertim iniurijs miserè impeditus, cedere demum insultanti fortunæ cogitur: & quod dudum monuere amici, vt mitius in corpus suum ipse consuleret, exoratus, in eorû auctoritate futurum se ostendit.

Ita corpori tegendo ac defendendo frigori, duplices, rudi opere, & colore Veneto, tunicas admisit: indidem & cucullum, capitis vile tegmen, recepit. Dubitasset, vestimêto se ille, an ludibrio magis induisset.

IGNATIÏ iter Romam, & Ierosolymam. CAP. IV.

26. **P**ROXIME annum in eo iam Poppido IGNATIVS substiterat, cum intereà loci opportunum

num credidit, si desiderium Palæ-
stinæ, quo se ardere sentiebat, per-
sequeretur. Re deliberatâ, excedit
Manresâ, & Barcinonem (priscis
Faventinam) solus proficiscitur:
comites, qui se multi obtulerant si-
bi, diuina cogitabundo, neque in
humanâ ope nitenti, haud magno-
pere necessarios ratus. Simul eò
peruenit, vrbis templum ingredi-
tur: atque ibi dum verba ex more
ad populum fiunt, inter puerorum
stationem, aduena sub aræ gradi-
bus adsidet.

27. Aderat commodè & primi
nominis femina, Isabella Rosella.
Ea hominem peregrinum non uti-
que eum esse, quem se ferret, suspi-
cata, insolitò mouebatur. Nam,
quod multò post ipsa Ribadenei-
ræ commemorauit, I G N A T I I sen-
sit ora tunc radiare; seque intimè
percelli, ac velut vocem humanâ
occultiorem accipere, quâ accire
hominem iuberetur. Obsecuta ma-
iori imperio mulier, curat hospitem
dimissâ concione ad se inuitari,
suoque

ſuoque illum prandio adhiberi ;
quòd eam rem ſibi volenti eſſe,
maritus , vir nobilis , ostendebat.
Hic opportunè tantâ vi de rebus
diuiniſſimis, deque cęleſtium amo-
re diſſeruit IGNATIUS , vt inter
modestiam eius ardoremque , ad
omnia dicentis verba vehementer
obſtupescerent.

28. Hęc eadem Iſabella, quòd
cum Nauarcho conueniſſe iam
compererat, vt profecturus hospes
lembulum ingrederetur, magnope-
rè diſſuaſit, tamquam futuri certa.
Quippe is phaselus breuî poſt in
portu, inque ciuium ore, fluctibus
hauſtus , interiit ; tracturus in cla-
dem & IGNATIUM, niſi conuen-
tæ morti femina interceſſiſſet. At
ille grandiori nauigio vectus , ſe-
cundâ tempeſtate quinto poſt die
quàm Barcinone ſoluerat , Caietam
appellitur : cùm itinere toto
nihil de conſuetâ viuendi ratione
mutaſſet , ſed perpetuus illi ſermo
vel cum Deo, vel de Deo fuiſſet :
quo vectores ita pleroſque rapuit,

vt non aliter illum, quàm SAN-
CTVM propalàm nominarint:
quod quidem ei nomen iam antè
& Manresæ, ac pòst etiam Barci-
none, ceu proprium apud indige-
nas hæserat. Inde Romam magnis
itinerum difficultatibus contendit.

29. Vfus enim venerat, vt sub
illum fortè annum, qui post sesqui
millesimum tertius & vigesimus
numerabatur, Italiam pestilentia
passim laceraret; finesque omnes
arctis custodijs seruarentur. Qui-
bus proinde rebus fiebat, ne quàm
moenibus receptus, curare corpus
aliquando, aut stipem orare posset:
sed ibi demum famelicus ac fati-
gatus cubile caperet, vbi deficien-
tem nox oppressisset. Eo tempore
Caietam inter ac Romam, æstiuam
militum erant; simul militaris, quæ
plerumque solet, licentia. Et illac
transiens IGNATIVS, haud ob-
scure sensit, aliquos malo consilio
facinus atrox, ac nescio quid im-
memorabile, moliri. Exarsit vehe-
menter IGNATIVS; &, quòd in

C eo

eri ;
esse,
bat.
ebus
mo-
nter
, ad
nter

quòd
iam
ospes
ope-
erta.
st in
tibus
cla-
uen-
. At
, se-
st die
Caie-
toto
tione
ermo
isset:
puit,
vt.

co verti agique honorem DEI crederet, coepit è longinquo, quantâ maximâ voce licuit, exclamare, vt facinorosos ab incepto nefario deterreret. Valuit inermis clamor: & quos ducum imperia minaque non tenuissent, Viator seminudus in potestate habuit; vsque eò, vt infectâ re, ab opere tentato confestim diffugerint. De cælo tactos veriùs, quàm voce hominis increpitos, autumasses.

31. Tenuit ægrè tandem propositum, Romamque perlatus, piè ad summa vrbis templa supplicare, & sacra deuenerari religiosè studuit. Pòst etiam impertitis ab Adriano VI. precibus, cum dies non plus quindecim in Vrbe remansisset, maturauit proficisci. Etsi autem fuere multi, quibus consultum non videbatur, vt id temporis homo omnium, rerum iuxtâ ac virium, egens, cum fortunâ tam malignâ maritimam expeditionem moliretur: abstineri tamen haud potuit, quin perseueraret. Ita abire obstinato,

nato, circiter octo numos aureos amici in nauum obtulere.

32. Quibus ille, ceu temerè acceptis, mox sollicitari animum persensit: & arbitratus haud decere, vt quæsita paupertas peculium haberet, eosdem occurrentibus in viâ mendiculis dispertit. Exinde cupidus vltima rursum experiri, Venetias petit. In quo itinere nullis plerumque tectis acceptus, sub dio decubare; adhæc obuij hominem ignotum palloreque exsanguem, ac macie deformatum prospecto fugere, & mortis simulacrum auersari, nusquam in comitatum admittere: verùm ab humana consuetudine exclusum, non etiam cælestia deseruere.

33. Iam à Fossâ Clodiâ (Venetorum oppido, quod Clugias vocarunt) Patauium ibat, cum in aperto planoque æquore, se cium illi se Christus addidit: sui que spectaculo suauissimè delibutum, ad graua quondam perpetienda confirmauit. Ita letitijs omnibus perfusus,

Patauium venit: aditu, quod in eâ locorum custodiâ vix speres, nusquam impedito.

34. Venetias inde mouit: vbi Caroli Cæsaris Legatum reperit; ciuem quidem suum, & à se minimè alienum; eum tamen appellandum sibi non putauit, ne quem ab homine fauorem nundinari videretur; diuino contentus. In vrbe, nouæ de integro difficultates decretam profectionem eludere conatæ. Nam inter multa, & nuper capta à Turcis Rhodus memorabatur, auspicijs Solimanni, nostrâ tum clade felicis: & ipsemet **IGNATIUS** febrile non obscure incipiebat. Tamen nihil omnium fuit, quod animum ab incepto dimoueret. Quin eâ se esse spe ferebat, vt Ierosolymam nauigaturum certò crederet, si naus vel vnica de portu Veneto soluisset.

35. Interea verò, quoad Venetijs harere visum est, hanc sibi viuendi legem **IGNATIUS** sciuit: interdum modicum victum precario quærere;

qua
sub
ten
eo
Se
bili
pe
tiro
str
ris
ne
pe
du
ac
pr
ce
ex
da
ra
de
S.
I
eu
le
in
m
su

quærere ; noctu autem gratuitum sub cælo hospitium optare , quietemque in publico capere. Hinc res eo tempore accidit memoranda, vt Senatorij ordinis vir de primâ nobilitate, domi suæ cubans, se talibus per noctem vocibus increpari sentiret: Nempe tu inter hæc vestium stragulorumque serica, & familiaris opulentia aulæa noctem degis; neque meum interim seruulum pensi habes, qui in fori porticu nudus abnoctat. Tu mollibus plumis, ac diuite in lectulo recumbis ; illi pro culcitâ humus est, & tegetis vicem cælo operitur. Non sustinuit exprobrantis vim Senator : sed damnato confestim lectulo, prope rat cubitu surgere; metuque plenus domo egreditur, & contabundus ad S. Marci forum denique defertur. IGNATIO ibi humi reperto, & eum utique videns esse, quem cælestia vestigia prodidissent, secum in aedes perducere, lauteque & humane complexum, vehementer suspicere cœpit. Sed ille honorum fugiens,

fugiens, ab hospite nobili ad hominem Hispanum, familiariter inuitantem, diuertit.

36. Sub hæc otiosus cognoscit, profecturis necessum esse, vt, nauigij impetrandi, Andream Gritum adeant, virum eius tunc Reipub. principem. Quod cum & IGNATIVS fecisset, ita statim conuenit, vt, dato negotio, in prætoriam nauim gratis imponeretur. Eâ erat designatus insulæ Prætor in Cyprium transmissurus. Hic ecce tibi! quo ipso diei momento, feбри incommodum æstuabat, & à pharmaco fortè hausto vix etiamdum abierat, nuntiat, nauigationem properari. Medici proinde negare, rectè facturum si conscenderet, & rem periculi compertam dicere. At ille morem potiori Medico gerens, proficiscitur; & in nauim, secus quàm omnes metuerant, integrè conualescit.

37. Inter nauigandum mala facinora fiebant multa, quæ IGNATIVS, pro suo in Deum studio,
libe-

liberius vindicabat, quàm vt vecto-
rum aures paterentur. Eò consti-
tuerunt nauæ illum aliqui in in-
sulâ vsquam desertâ exponere, &
clanculò incautū relinquere. Nec
longè iam à scelere meditato ab-
erant, cùm subita se procella in na-
uim intulit, magnoque illam im-
petu in altum reiecit. Ita ventis
pro IGNATIO dimicantibus, por-
tum nefarij consilij tenere ne-
quierunt.

IGNATII *studium in sacrâ Vrbe*
visendâ. CAP. V.

38. **P**ER eos dies sæpè CHRIS-
TUS illi conspicuus adfuit,
& mirificâ voluptate captum, de-
nique ad pridie Kalendas Septem-
bres in portum, & quinto post die
in Urbem sacram induxit, cùm
Venetijs pridie Idus Iulias disces-
sisset.

39. Hic suprâ quàm credi fa-
cile possit, magnis lætitijs inundari
IGNATIVS cœpit, cùm cominus
primæ religionis rudera adspiceret,